

ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ
ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ Β'

Πρὸς τὴν ἐφημερίδα

"ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ"

«Ὁς δ' ἂν ποιῆσῃ καὶ διδάξῃ,
οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασι-
λείᾳ τῶν Οὐρανῶν».

Ὁ Κύριος.

«Οὐκ ὑπὲρ χρημάτων, οὐκ ὑπὲρ δόξης
...ἀλλὰ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ κτήματος,
τοῦ θησαυροῦ τῆς ὑγι-
αινοῦσης πίστεως ἐστή-
καμεν ἀγωνιζόμενοι».

Μ. Βασίλειος. Ἐπιστ. 243.

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ, 1972

Ἄξιότιμε κύριε Διευθυντά,

Μετὰ πολλῆς τῆς προσοχῆς ἀνεγνώσαμεν εἰς τὴν ὑμετέραν ἑφημερίδα (φύλλον Δεκ. 1972, σ. 5), τὸ ἀναφερόμενον εἰς ἡμᾶς δημοσίευσά σας, εἰς τὸ ὁποῖον μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐγράφετε ὅτι θὰ μᾶς ἀπαντήσητε προσεχῶς εἰς τὴν ἐκ 32 σελίδων Α' Ἀπάντησιν ἡμῶν, λόγῳ ἀπασχολήσεώς σας μὲ ἄλλα «σοβαρώτερα ζητήματα».

Μετ' ἐκπλήξεως δέ, εἶδομεν, ἐν συνεχείᾳ, νὰ ἀπαιτῆτε μετὰ πολλῆς παρρησίας, ὅπως σᾶς... ἀπαντήσωμεν εἰς σειρὰν ἐρωτημάτων σας καὶ μάλιστα καθ' ὠρισμένον τρόπον, ἤτοι δι' ἐνὸς «ναὶ ἢ ὄχι», ἄνευ «περιστροφῶν καὶ περιφράσεων». Ἐμολογήσαμεν ὄντως δεινὸν ἢ ἔλλειψις ἀπλότητος, εὐθύτητος καὶ ταπεινώσεως... Ἀντὶ νὰ σιγήσητε φ ρ ο ν ἱ μ ω ς ὡς μὴ ἀπαντήσαντες, ἐκ τῆς κεκτημένης συνηθείας, ἐπιτίθεσθε καὶ πάλιν, σοφιστικῶ τῷ τρόπῳ, ἐξ ἀνάγκης περιαυτολογοῦντες καὶ γράφοντες :

1.— «Υπάρχουν 9 ἑκατομμύρια Ἕλληνες, π. Θεοδώρητε! Καὶ ἐκτὸς ὑμῶν καὶ τινος ἐτέρου, τῆς αὐτῆς νοοτροπίας καὶ τῶν αὐτῶν διαθέσεων μὲ σᾶς, πόσοι ἄλλοι ἐκ τῶν 9 ἑκατομμυρίων θὰ ἐτόλμων, αὐτὴν τοῦλάχιστον τὴν ὥραν, νὰ ἰσχυρισθοῦν, ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Φλωρίνης Αὐγουστῖνος στερεῖται ἀγωνιστικότητος ὑπὲρ δικαιοσύνης καὶ ἀληθείας; Ὅστις θὰ ἐτόλμα νὰ ἰσχυρισθῆ τοῦτο, θὰ ἐγελειοποιεῖτο πανελληνίως καὶ ἀνεπανορθώτως».

Ἡμεῖς ὅμως, κ. Διευθυντά, ἠλέγξαμεν τὸν Σεβασμιώτατον διὰ τὴν ἄ δ ι κ ο ν κατηγορίαν του κατὰ τῆς ἱερωσύνης τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ὡς καὶ τὴν ἀ σ υ ν ἔ π ε ι α ν τῶν κηρυττομένων του· διὰ τὰ ἀνωτέρω ἀνεμόμενον καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον καὶ ἀπὸ ὑμᾶς ἀπάντησιν. Σεῖς ὅμως, ὡς γράφετε, ἀσχολεῖσθε μὲ ἄλλα... «σοβαρώτερα ζητήματα» καὶ π α ρ α π ο ι ο ὕ ν τ ε ς τὸ κατηγορῶ ἡμῶν, φέρετε ὡς μάρτυρας τῶν... ἐκτὸς θέματος ἐπιχειρημάτων σας, τὰ 9 ἑκατομμύρια τῶν Ἑλλήνων!..

Ἐρωτῶμεν : Διατί δὲν ἀπηντήσατε εἰς ὅτι παρετηρήσαμεν τὸν Ἐπίσκοπον (ἐφ' ὅσον ἀνελάβετε, ἀσφαλῶς τῇ ἀδείᾳ του, τὸν λόγον τῆς συνηγορίας καὶ ὑπερασπίσεως), ἀλλὰ προσπαθεῖτε, πάση θυσίᾳ, νὰ μεταθέσητε τὸ θέμα εἰς ἑτέρας περιοχάς ; Διότι, πῶς ἀλλέως δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ τὸ γεγονός, ὅτι εἰς μὲν τὴν πρώτην ἀπάντησίν σας δὲν ἀποσεῖητε οὐδεμίαν τῶν κατηγοριῶν μας, εἰς δὲ τὴν νῦν ἀναιρουμένην, ἐπαινεῖτε τὰς προσφάτους ἐν τῇ Ἱεραρχίᾳ ἐνεργείας του, τὰς ὅλως ἀσκέτους πρὸς τὸ ζητούμενον ; Διατί φοβεῖσθε τοσοῦτον, τὴν κατὰ πρόσωπον ἀντιμετώπισιν τοῦ κατηγορῶ ἡμῶν, ἀλλοιοῦντες πρὸς ὑπεκφυγὴν τὰ πράγματα ; Καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ δηλεῖτε ἐπισημῶς, ὅτι, ἐὰν δὲν σᾶς ἀπαντήσω μὲ ἔν ναι ἢ ὄχι, εἰς τεθὲν ἐρώτημά σας, θὰ εἶμαι ἄνθρωπος «ἐμπαθής, μεροληπτικός καὶ χωρὶς εὐθύτητα»... Δὲν φοβεῖσθε μήπως τὰ ἀνωτέρω εὔρουν ἀρίστην ἐφαρμογὴν εἰς τὴν περίπτωσίν σας ; ..

Ἄναφορικῶς δὲ πρὸς τὸ παράπονόν σας, ὅτι ἡ ἀπάντησις ἡμῶν ἐστάλη καὶ εἰς γνωστὰ πρόσωπα τοῦ Σεβασμιωτάτου «ἐπὶ προφανεῖ σκοπῷ νὰ κλονίσῃ εἰς τὰς συνειδήσεις κληρικῶν καὶ λαϊκῶν τὸ κύρος τοῦ Ἐπισκόπου Φλωρίνης Αὐγουστίνου», θὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν, ἔχοντες ὡς κριτήριον τοὺς ἰδίους σας λόγους.

Ἵναστε κήδεσθε τοῦ κύρους τοῦ Σεβασμιωτάτου ! Πολὺ καλῶς καὶ οὕτως ἔπρεπε ! Διατί ὅμως ἐκεῖνος δὲν ὑπελόγησεν τὸ κύρος καὶ τὴν ὑπόστασιν ἑκατοντάδων ἱερέων καὶ ὑπὲρ τὴν δεκάδα ἀρχιερέων, ὅταν ἔγραφε τὴν γνωστὴν ἐκείνην ἐγκύκλιόν του, χαρακτηρίζων τὸν ἀνωτέρω κληρὸν, ἄ ν ε υ ἀ π ο δ ε ἰ ξ ε ὡ ς τ ι ν ο ς, «ψευδοἰερεῖς» καὶ «ἀπατεῶνας» ; !.. Διατί, σεῖς, ἐν συνεχείᾳ, ἐπανελάβετε τὰς αὐτὰς κατηγορίας — ἀσφαλῶς διὰ νὰ πιστοποιήσητε τὸ «ἀληθές» τῶν κατηγοριῶν τοῦ Ἐπισκόπου σας — ἄνευ οὐδεμιᾶς συστολῆς ἢ τεκμηριώσεως ; Τὸ κύρος τοῦ Μητροπολίτου Αὐγουστίνου ἔχει σημασίαν καὶ σπουδαιότητα καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἐπικροτήσητε τοὺς λόγους του· ἡ ἱερωσύνη καὶ ἀρχιερωσύνη τῶν ἄλλων δὲν ἀξίζει τῆς παραμικρᾶς σημασίας καὶ σεβασμοῦ !.. Ἴδου ὁ βαθμὸς καὶ τὸ μέτρον τῆς μεροληπτικῆς καὶ ἀνειλικρινοῦς σκέψεως καὶ τακτικῆς σας. Καὶ συνεχίζετε :

«Τὸ φυλλάδιον, ἀπὸ ἓνα χθεσινὸν ἄνθρωπον γραμμένον καὶ ἐναντίον ἐνὸς κληρικοῦ, ὁ ὁποῖος ἐγήρασεν εἰς ἐκκλησιαστικούς ἀγῶνας, στρεφόμενον, εἶνε βάρβαρον εἰς ὕφος καὶ δὲν θὰ ἤξιζεν ἴσως οὐδεμίαν ἀπάντησιν, ἀλλὰ μόνον περιφρόνησιν». Ὡστε, καθ' ὑμᾶς τυγχάνει ἀπαραίτητον προσὸν νὰ εἶναί τις προβεβηκῶς διὰ τοιούτους ἀγῶνας! Διατί ὅμως δὲν ἐσκέφθητε τοῦλάχιστον ὅτι τυγχάνομεν συνομήλικοι ; .. Ποῖον ἰδιαίτερον χρίσμα σᾶς κοσμεῖ, ὥστε νὰ δύνασθε νὰ ὁμιλῆτε περὶ πάντων, ἀξιούντες ἐν συνεχείᾳ... γηρατεῖα προκειμένου νὰ κριθῆτε ὑφ' ἐτέρων ; ..

Τὸ νὰ γηράσῃ τις εἰς ἐκκλησιαστικούς ἀγῶνας, δὲν νομίζομεν, ὅτι ἀποτελεῖ, αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ πρᾶγμα, θαυμαστόν τι προσὸν, ἂν οἱ ἀγῶνες οὗτοι δὲν συνοδεύωνται καὶ ὑπὸ τῆς ἀπαραιτήτου προϋποθέσεως νὰ εἶναι εὐάρεστοι τῷ Θεῷ. Καὶ ἐπειδὴ ἀκριβῶς τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων φέρουν πολλὴν «τὴν ἀπάτην περὶ τὰς κρίσεις», διὰ τοῦτο ὁ θεῖος Παῦλος ἠθέλησε νὰ ἀσφαλίσῃ τοὺς πιστοὺς, διὰ τῆς ληημοσύνης τῶν προηγουμένων τυχόν καλῶν πράξεων των, «τοῖς ὀπισθεν ἐπιλανθανόμενος» εἰπών, ἢ, ὡς ὁ ἱερός Χρυσόστομος τονίζει : «τοῦτο ἀσφαλὲς ταμεῖον κατορθωμάτων, λήθη κατορθωμάτων», δεδομένου ὅτι ἀναμένει τοὺς πάντας ἡ τοῦ Θεοῦ κρίσις, κατὰ τὴν ὁποίαν «ἐκάστου τὸ ἔργον ὁποῖον ἐστὶ τὸ πῦρ δοκιμάσει» (Α' Κορ. Γ', 13).

Ἡ δὲ πατερικὴ - ἀσκητικὴ σοφία καὶ πεῖρα ἔχει παραδώσει εἰς ἡμᾶς τὴν ἐξῆς πολυτιμοτάτην σκηνήν, ἐκ τοῦ βίου ἐνὸς μεγάλου τῆς ἐρήμου πατρός, ὅπου λίαν χαρακτηριστικῶς τονίζεται ὁ φόβος, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ συνέχῃ πάντα ἄνθρωπον, ἔστω καὶ ἂν δύναται νὰ καυχηθῆ μετὰ τοῦ Παύλου, ὅτι «οὐδὲν ἑαυτῷ σύνοιδεν», καθότι «οὐκ ἐν τούτῳ δεδικαίωται», ἀλλὰ τὰ πάντα νὰ ἐναπορρίπτωμεν τῷ ἐλέει τοῦ Θεοῦ πιστεύοντες ὅτι ἐὰν ἐπράξαμέν τι ἀγαθὸν «ὁ ἔπαινος γενήσεται ἐκάστῳ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ» ἐν «ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ» (Α' Κορ. Δ', 4 — 5).

«Διηγῆσαντο περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἀγάθωνος, ὅτι ἐσπούδαζε ποιεῖν πᾶσαν ἐντολήν· καὶ εἰ διέβαινεν εἰς πορθμεῖον, αὐτὸς πρῶτος ἐκράτει τὴν κώπην· καὶ ὅτε παρέβαλλον αὐτῷ ἀδελφοί, εὐθέως ἀπὸ τῆς εὐχῆς ἡ χεὶρ αὐτοῦ τὴν τράπεζαν ἐτίθει· ἦν γὰρ μεστὸς ἀγάπης Θεοῦ· μέλλοντος δὲ αὐτοῦ τελευ-

τῶν, ἔμεινε τρεῖς ἡμέρας ἀνεωγμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς μὴ κινουμένους· ἔνυξαν δὲ αὐτὸν οἱ ἀδελφοὶ λέγοντες· Ἄββᾶ Ἄγαθων ποῦ εἶ; λέγει αὐτοῖς· ἐνώπιον τοῦ κριτηρίου τοῦ Θεοῦ ἴσταμαι· λέγουσιν αὐτῷ κ α ἰ σ ὑ φ ο β ῆ π ᾶ τ ε ρ ; λέγει αὐτοῖς· τέως (= ἄχρι τῆς σήμερον) ἐποίησα τὴν δύναμίν μου εἰς τὸ φυλάξαι τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ· ἀλλ' ἄνθρωπός εἰμι· ΠΟΘΕΝ ΟΙΔΑ ΕΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΜΟΥ ΕΥΗΡΕΣΤΗΣΕ ΤΩ ΘΕΩ ; Λέγουσιν αὐτῷ οἱ ἀδελφοί· οὐκ εἶπε ποιθῶς ἐπὶ τὸ ἔργον σου, ὅτι κατὰ Θεόν ἐστι ; Λέγει αὐτοῖς ὁ γέρων· ΟΥ ΘΑΡΡΩ ΕΙ ΜΗ ΤΩ ΘΕΩ ΑΠΑΝΤΗΣΩ· ΕΤΕΡΟΝ ΓΑΡ ΕΣΤΙΝ ΤΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΡΙΤΗΡΙΟΝ, ΚΑΙ ΕΤΕΡΟΝ ΤΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ».

Ἐὰν λοιπόν, τοιοῦτοι ἐπίγειοι ἄγγελοι ἐφοβοῦντο μήπως δὲν εἶχον εὐαρεστήσει τὸν Θεὸν διὰ τοῦ βίου των, πῶς σεῖς καυχᾶσθε μετὰ τσαύτης πεποιθήσεως διὰ τὰ παρελθόντα ἔργα τοῦ Ἐπισκόπου σας ; Πῶς διέφυγε τῆς προσοχῆς σας ὁ σοφὸς λόγος τοῦ πρυτάνεως τῶν ἱεροκηρύκων ; «Φυλαξόμεθα τοίνυν τὸ περὶ ἑαυτῶν τι λέγειν· τοῦτο γὰρ καὶ παρ' ἀνθρώποις μισητοὺς καὶ παρὰ Θεῷ βδελυροὺς ἐργάζεται. Διὰ τοῦτο, ὅσω ἂν μεγάλα κατορθώσωμεν, τοσούτῳ μικρὰ περὶ ἑαυτῶν λέγωμεν· οὕτω γὰρ μεγίστην καρπωσόμεθα δόξαν καὶ παρὰ ἀνθρώποις καὶ παρὰ Θεῷ» (Ι. Χρυσ. ὁμιλ. γ' εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον).

Ἀσφαλῶς μὲ τὰ ἀνωτέρω δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ κρίνωμεν ὡς μὴ εὐαρέστους τῷ Θεῷ πάσας τὰς παρελθούσας πράξεις τοῦ Σεβασμιωτάτου· ἀπλῶς θέλομεν νὰ τονίσωμεν τὸ ἐπικίνδυνον καὶ ἀντιπνευματικὸν τῆς καυχήσεως διὰ παρελθόντα, ἔστω καὶ καλὰ ἔργα ἐνὸς ἐκάστου ἐξ ἡμῶν. Καὶ δυστυχῶς κ. Διευθυντά, τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο, τῆς ἐκ τοῦ παρελθόντος ἦτοι καυχήσεως, χρησιμοποιεῖτε πολὺ συχνῶς, καὶ οὕτως ἀκουσίως ἀμαυροῖτε καὶ τὰ φωτεινὰ σημεῖα τῆς δράσεώς σας. . .

Ἡ ἐν συνεχείᾳ παρατήρησίς σας ὅτι γράφομεν εἰς «βάρβαρον» ὕφος, ἀσφαλῶς διότι ἐσημειώσαμεν τὸν Σεβασμιώτατον ὡς «γενναῖον», ἦτοι ἐντὸς εἰσαγωγικῶν, δὲν ἔχεται ἀληθείας. Τοῦτο παρελάβομεν ἐκ τῆς ὑμετέρας ἐφημερίδος (Φ. Νοεμβρίου 1971, σ. 4) καὶ ἀποτελεῖ ἰδικόν σας χαρακτηρισμὸν διὰ πάντα συντηρητικὸν καὶ διὰ . . . λόγων ἀγωνιζόμενον κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Συνελπῶς καὶ ἐνταῦθα τὸ συμ-

πέρασμά σας ἤκιστα ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν πραγματικότητα.

2.— Σχετικῶς πρὸς τὰ 9 ἑκατομμύρια τῶν Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι θαυμάζουν καὶ ἐπικροτοῦν τὸν κ. Αὐγουστῖνον, ἔχομεν ν' ἀντιπαρατηρήσωμεν, ὅτι ὑπάρχουν ἕτερα 100 καὶ πλέον ἑκατομμύρια, ὀρθοδόξων μὲν, ἀλλὰ οἰκουμενιστῶν, τὰ ὁποῖα τὸν... ἀποστρέφονται διότι ἔχουν ὡς πρότυπόν των τὸν... μεγάλον Ἀθηναγόραν! Λοιπὸν τί λέτε, ἐὰν ἠθέλομεν νὰ εὐρωμεν τὴν ἀλήθειαν διὰ στατιστικῶν στοιχείων καὶ ἀριθμῶν, νομίζετε ὅτι θὰ ἐδικαιοῦτο ὁ Σεβασμιώτατος ἢ πᾶς φίλος τῆς πατρώας εὐσεβείας; Κάθε ἄλλο! Διὰ τοῦτο καὶ ἀποροῦμεν πῶς δὲν ἀντελήφθητε μέχρι σήμερον, ὅτι εἷς καὶ ἡ ἀλήθεια θὰ ἀποτελοῦν πάντοτε τὴν... π λ ε ι ο ψ η φ ί α ν. Ἡ μήπως ἡ ἀνωτέρω θέσις σας δὲν ἀποτελεῖ κατ' εὐθείαν ἄρνησιν τῶν ἰσχυρισμῶν σας πρὸς τὸν θεολόγον καὶ λάτρην τοῦ Ἀθηναγόρου κ. Πανώτην, κρημνίζοντες, οὕτω, ὅτι πρό τινος εἶχετε οἰκοδομήσει; (Παράβαλλε καὶ σελ. 6—7 τῆς Α'. Ἀπαντήσεώς μας).

Ἄλλ' ἐνταῦθα ἐπιθυμοῦμεν νὰ παρατηρήσωμεν καὶ ἄλλο τι, εἰσέτι σοβαρώτερον. Οἱ τελευταῖοι ἀγῶνες τῶν 2-3 ἀντιδρασάντων ἀρχιερέων δὲν φρονοῦμεν, ὅτι συνιστοῦν κατὰ πάντα ὀρθόδοξον δέον καὶ ἄθλησιν, τῇ ἀληθείᾳ, πατερικῇ, καὶ νόμιμον, δεδομένου ὅτι φέρουν τὸ μερίδιον τῆς εὐθύνης των, διὰ τὴν κατάληξιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων εἰς τοιαύτην μοῖραν, καὶ ἡ εὐθύνη αὕτη θὰ ὀγκοῦται ὁσημέραι, ἐφ' ὅσον δὲν ἐκφράζεται ἡ ἀντίδρασις τῶν ἀνωτέρω καὶ δι' ἔργου, ἀλλὰ παραμένει μόνον λόγος. Ἄς μὴ λησμονῶμεν ὅτι καὶ διὰ τὰ αἰρετικὰ κηρύγματα τοῦ ἀπελθόντος Ἀθηναγόρου, πολλοὶ διεμαρτυρήθησαν ἐν λόγοις, οὐδὲ ὅμως ἐκ τῶν διαμαρτυρηθέντων ἐπισκόπων, στοιχῶν τῇ ὀρθοδόξῳ συνεπείᾳ, ἔφερον εἰς πρᾶξιν τοὺς λόγους...

Παρὰ ταῦτα, πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ, ὅτι ἤρθησαν ὑπεράνω τῶν λοιπῶν συναδέλφων των, οἱ ὁποῖοι, ὡς ἐσημειώθη ἐν τῷ τύπῳ, κατὰ τὴν πλειονότητα αὐτῶν, ἐνεφοροῦντο ὑπὸ πνεύματος σκοταδισμοῦ, ἐνοχῆς καὶ δειλίας», χωρὶς ὅμως τοῦτο νὰ σημαίνει ὅτι ἡ ἀνωτέρω 2—3 ἐπίσκοποι ἠρίστευσαν κατὰ πάντα...

Διότι, όταν ὁ διακηρύξας τὴν ἀντικανονικὴν τοῦ νῦν προ-
καθημένου ἄνοδον εἰς τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον Ἀθηνῶν
ὡς διὰ «θαύματος» γενομένην (!), ἐν συνεχείᾳ δὲ τὴν αὐ-
ταρχικωτάτην τούτου τακτικὴν διοικήσεως καὶ τὴν ἐρήμην τῆς
Ἱεραρχίας δημιουργίαν τοῦ Καταστατικοῦ (= καταστρεπτι-
κοῦ) Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τοῦ ὁποίου αὕτη καθίστατο
ὑποτελής καὶ οἶονεὶ θεραπεινὴς τῶν Κρατικῶν θελημάτων
ἐνῶ, συγχρόνως, σύνολον τὸ Κανονικὸν οἰκοδόμημά της ἐδέ-
χετο βαρύτερον πλήγμα διὰ τῆς ἀνοσίου διακρίσεως τῶν ἱε-
ρῶν Της Κανόνων — νὰ μὴ δέχεται τὴν... σκηνικὴν παραί-
τησίν του κατὰ Μάρτιον τοῦ 1969, ἀλλὰ νὰ ἐλικροτῆ ἀπεναν-
τίας τὴν παραμονὴν του εἰς τὸν Θρόνον (ἀσφαλῶς διὰ νὰ
μὴ φανῆ τοσοῦτον προῶρως ὁ πικρὸς καρπὸς τῶν φωνῶν
«κάθαρσις», «κάθαρσις», εἰπὼν μάλιστα χαρακτηριστικῶς ἐν
τῇ ἀνωτέρῳ Συνόδῳ, ὅτι «ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δὲν ἀνήκει εἰς τὸν
ἑαυτὸν του ἀλλὰ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν»), πῶς εἶναι δυνατὸν λέ-
γομεν, πάντα ταῦτα, νὰ μὴ ἔχουν σχέσιν πρὸς τὴν σημερινὴν
κατάληξιν τῶν πραγμάτων, καὶ συνεπῶς νὰ μὴ ἀμαυροῦν τὰς
τελευταίας ἀγορεύσεις τοῦ κ. Αὐγουστίνου ἐν τῇ Ἱεραρ-
χίᾳ ; ..

Καὶ ὅταν ἐπὶ ἔτη ὁ ἀπελθὼν Πατριάρχης ἐκήρυττε γυ-
μνῇ τῇ κεφαλῇ τὴν ἀίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ποῖον φρα-
γμὸν ἀντεπάρεταξεν πλὴν τῶν λόγων ; Ὅταν δὲ ἀναμνη-
σθῶμεν, ὅτι μετὰ τὴν ταφὴν τοῦ ἀνωτέρῳ «προφηταποστόλου»
ἐτέλεσε καὶ τρισάγιον ὑπέρ... ἀναπαύσεως τῆς ἡσυχίας του
μετὰ «πνευμάτων δικαίων τετελειωμένων...» (!), πῶς θέ-
λετε νὰ χαρῶμεν εἰλικρινῶς διὰ τὰ τελευταῖα γεγονότα, ἐφ'
ἔσσαν, ὡς νέφος ζοφῶδες καὶ σκοτεινὸν εἰς τὸν οὐρανὸν τῆς
μνήμης μας περιφέρονται πάντα τὰ μόλις περιγραφέντα ;
Ὅχι, κ. Διευθυντά ! Καιρὸς πλέον νὰ παύσῃ τὰς παραστάσεις
του τό... θέατρον τῆς ὀρθοδόξου ἀγωνιστικότητος !.. Καὶ
πρὸς ἀπόδειξιν, ὅτι οὐδόλως ὑπερβάλλομεν ἐν προκειμένῳ,
ἐρωτῶμεν : ποῖος ἐκ τοῦ ἐπισκοπικοῦ σώματος τῆς Ἑλλαδι-
κῆς Ἱεραρχίας κατὰ τὴν ἐπὶ δεκαετίαν καὶ πλέον κηρυττο-
μένην κακοδοξίαν τοῦ Ἀθηναγόρου — διὰ νὰ περιορισθῶμεν
εἰς τὸ ἀνωτέρῳ καὶ μόνον διάστημα — ἀντέδρασεν κ α ι-
ρί ω ς κ α ι π α τ ε ρ ι κ ῶ ς πρὸς ἀναστολὴν τοῦ κακοῦ ;
Ποῖος, ἐπαναλαμβάνομεν, ὑπερήσπισε ἔ ρ γ ω κ α ι ἀ λ η-

θ ε ί α τὴν τῶν ἱερῶν Κανόνων, ἀναιδῶς, καταπατουμένην αὐθαιντίαν καὶ ἰσχύν ; .. Τὰ λοιπὰ ἀποτελοῦν λόγια καὶ μόνον πρὸς κάλυψιν τῶν σχετικῶν εὐθυνῶν . . .

Ἦ μήπως δὲν μετέχει τῶν ἐπί . . . σκηνῆς τελουμένων, ἵνα μὴ εἴπωμεν βαρύτερόν τι, καὶ ἡ ὑπὸ ἀγωνιστικῆς συναδέλφου σας ἐφημερίδος δημοσίευσίς, ἐν φωτοτυπία, τῆς «ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗΣ ΕΥΛΟΓΙΑΣ» Κων - λεως Δημητρίου, ἐπὶ τῇ ὑποβολῇ τῶν εὐχῶν της διὰ τὴν . . . ἐορτὴν του ; ! . . Πρὸς τί τότε οἱ ἀγῶνες καὶ αἱ συνεχεῖς ἐκκλήσεις πρὸς ἀφύπνισιν τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος τοῦ Λαοῦ, προκειμένου ν' ἀντιμετωπίσῃ οὗτος τὸ αἰρετικὸν κήρυγμα τοῦ ἀπελθόντος Ἀθηναγόρου, ὅταν αὐτὴ αὕτη ἡ ἰδία . . . σ ε μ ν ὑ ν ε τ α ι διὰ ἀποσταλεῖσαν ἐπιστολὴν τοῦ πρώτου τῇ τάξει, σήμερον, ὑ μ ν η τ ο ὕ καὶ ὁπαδοῦ τῆς «ἀγίας γραμμῆς τοῦ μεγάλου Ἀθηναγόρου ; !!!

Ἀλλὰ καὶ τὸ γεγονός — ἵνα ἐπανέλθωμεν εἰς τὰ ὑμέτερα — ὅτι ὀλίγους μῆνας πρὸ τῆς συγκλήσεως τῆς Ἱεραρχίας κατηγόρησε ὁ Σεβασμιώτατος, δημοσίᾳ, τοὺς Παλαιοημερολογίτας, ὁ μόλις χθὲς ἀποκαλῶν αὐτοὺς «τὰ ΛΟΚ τῆς Ἐκκλησίας», εἰς δὲ τὸ δημοσιευθὲν καὶ διανεμηθὲν, κατὰ τὴν περίοδον τῆς Ἱεραρχίας ὑπόμνημά του, ἐπανέλαβε τὴν ἀνωτέρω κατηγορίαν «περὶ ἀμφιβόλων μυστηρίων» παρ' αὐτοῖς «καὶ πιθανώτατα στερήσεως ἱερωσύνης», τί ἄλλο καθιστοῦν πρόδηλον, εἰμὴ ὅτι ὁ κ. Αὐγουστῖνος διευθύνει ἀστόχως τὰ πυρά του καὶ κατηγορεῖ ἀδοκίμως καὶ ἀβασανίστως ποίους ; τὰ συντηρητικώτερα μέλη τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ἀποτελοῦντα, πρὸς τὸ παρόν, τὴν μοναδικὴν — εἰς ἐπίπεδον πράξεως καὶ συνεπειᾶς — τροχοπέδην κατὰ τῆς οἰκουμενικῆς λύμης ;

Συνεπῶς, ἐὰν δὲν τύχουν διορθώσεως ὑπὸ τοῦ ἰδίου αἰ ἀνωτέρω κατηγορίαι, ἀλλὰ συνεχίζει νὰ ἐπιβεβαιοῖ ταύτας διὰ τῆς σιγῆς του ; καὶ ἂν δὲν παύσῃ νὰ κοινωνῇ πρὸς τὸν ὁμότροπον τοῦ Ἀθηναγόρου νέον Πατριάρχην, ὡς καὶ τοῖς κοινωνοῦσιν αὐτῷ, φέρων οὕτω εἰς ΠΡΑΞΙΝ τὴν πατερικὴν ἐν προκειμένῳ διδαχὴν καὶ τὸ κήρυγμα τῆς . . . νεότητός του, ἀληθῶς, οὐδέποτε θὰ συγκινηθῶμεν ἀπὸ οἵασδήποτε ἀγορεύσεις καὶ διακηρύξεις του, παρὰ τὴν ὑφ' ὑμῶν διασαλπίζομένην «ὑπὲρ ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης» ἀγωνιστικότητά του . . . Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς καὶ δὲν ἐγένετο «κατέρυθρον» τὸ πρόσω-

πόν' μας ἐκ τῆς παρακολουθήσεως τῶν τελευταίων ἐν τῇ Ἱεραρχίᾳ γεγονότων, καὶ οὐχί, διότι εἰς τὴν περίπτωσίν μας ὑφίσταται καὶ ἡ δυσκολία τοῦ... χρώματος. Τραχὺ γὰρ καὶ ξένον νὰ ἐρυθριᾷ... ὁ μαῦρος!

3.— Ἀκολουθῶν, ἐπιθυμεῖτε νὰ σᾶς γνωρίσωμεν λεπτομερέστερον, ποῖοι συνυπέγραψαν τὴν «Ἀνοικτὴν ἐπιστολὴν» πρὸς τὸν κ. Αὐγουστῖνον. Σᾶς ἀπεκρίθην καὶ ἐξηγοῦμαι ἐνταῦθα πλατύτερον, ὅτι θέτων παραπλεύρως τῆς ὑπογραφῆς μου τὸ «ἐκ μέρους καὶ ἐτέρων ἀγιορειτῶν πατέρων», οὐδὲν ἕτερον ἐδήλουν, οὐδὲ ὅτι συνέλεξα ὑπογραφὰς — παρὰ τοῖς Μοναχοῖς ἰσχύει εἰσέτι ὁ λόγος — ἀλλὰ διηρμήνευον τὴν ἐκφρασθεῖσαν μοι θλίψιν καὶ διαμαρτυρίαν των, διὰ τὸ ἐν λόγῳ δημοσίευμα τοῦ Σεβασμιωτάτου. Συνεπῶς, ἐπαναλαμβάνομεν καὶ πάλιν, ὅτι ἡ περιεργεία σας — ἐφ' ὅσον δὲν πιστεύετε εἰς τὸν λόγον μας — θὰ ἱκανοποιηθῆ πλήρως, μόνον διὰ μιᾶς ἐνταῦθα ἐπισκέψεώς σας, παρεχούσης εἰς ὑμᾶς, τὴν ἀπόλυτον δυνατότητα «νὰ πιστοποιήσητε τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές»... (Α' Ἀπάντησις σελ. 3).

Ἀποροῦμεν, ὅμως, διατὶ ἡ τοσαύτη ἐπιμονή σας νὰ ἴδῃτε καὶ ἐτέρας ὑπογραφὰς. Μήπως ἡ παρουσία των δύναται νὰ ἀλλοιώσῃ τὸ περιεχόμενον τῆς «Ἀνοικτῆς ἐπιστολῆς» ἡμῶν; Ἀσφαλῶς, ὄχι! Συνεπῶς, διατὶ δὲν προσπαθεῖτε ν' ἀναιρέσητε τὰ γραφόμενά μας, ἀλλ' ἀκριβολογεῖτε περὶ τοὺς ὑπογράφαντας; Ἡ ἀλήθεια, κ. Διευθυντά, δὲν ἀξιολογεῖται δι' ἀριθμῶν! Οὔτε τὸ ψεῦδος, εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ, ποτέ, ἀλήθεια, ἐπειδὴ τὸ ἐπικροτοῦν πολλοί, οὔτε πάλιν ἡ ἀλήθεια δύναται ν' ἀποδειχθῆ ὡς ψεῦδος, διότι τὴν ἀποκαλύπτει καὶ ὑπηρετεῖ εἰς. Δὲν ἀνέγνωτε ποτὲ τὸ ὠραιότατον κείμενον τοῦ ἀγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, τὸ τοσαύτην ἔχον σχέσιν πρὸς τὸ προκείμενον;

«Πρόσεχε οὖν ἀδελφέ, τί ὁ θεῖος Βασίλειος λέγει πρὸς τοὺς ἐν π λ ῆ θ ε ι κ ρ ί ν ο ν τ α ς τὴν ἀλήθειαν. Ὁ μὴ τολμῶν, φησί, δοῦναι λόγον τῆς προκειμένης ζητήσεως, μηδὲ εὐπορῶν ἀποδείξεως, καὶ διὰ τοῦτο καταφεύγων εἰς π λ ῆ θ ο ς, ὁ μ ο λ ο γ ε ῖ τ ῆ ν ἤ τ τ α ν, ὡς οὐδὲν ἔχων παρρησίας ἐφόδιον. Καὶ μεθ' ἕτερα. Δ ε ι ξ ά τ ω μ ο ι κ ά λ λ ο ς ἀ λ η θ ε ί α ς κ ᾶ ν ε ῖ ς, καὶ σὺ ν τ ο

μ ο ς ε ύ θ ύ ς ἢ π ε ι θ ώ» (P.G. 99, 1081 AB).

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, προκειμένου νὰ ἐκτιμηθῆ δεόντως ἢ πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον ἐπιστολὴ ἡμῶν, μὴ ἐρευνᾶτε ἐναγωνίως π ὁ σ ο ι τὴν ὑπέγραψαν, ἀλλ' ἐὰν ἀληθεύου ο υ ν τὰ ρήματά της. Ἐὰν ἀληθεύουν — καὶ καθ' ἡμᾶς ἀληθεύουν —, παύσατε τὴν ἀρίθμῃσιν τῶν... ὑπογραφῶν της καὶ ἐρευνήσατε διὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν... κατηγοριῶν της... Οὕτω καὶ μόνον οὕτω, θὰ δυνηθῆτε νὰ συνηγορήσητε καλῶς ὑπὲρ τοῦ κ. Αὐγουστίνου, ἄλλως φοβούμεθα... ἀντικαταστάσεις...

Ἐναφορικῶς πρὸς τὰ πέντε λάθη τοῦ πρώτου καθ' ἡμῶν γραφέντος ἄρθρου σας, τυγχάνουν τὰ κάτωθι, ἐφ' ὅσον ἐπιθυμεῖτε τοσοῦτον νὰ τὰ γνωρίσητε. «Τίς οἶδε, π. Αὐγουστίνε, πόσα ἀκόμη θὰ ἀκούσετε, ἕως ὅτου κλείσετε τοὺς ὀφθαλμούς», (ἀντὶ θὰ ἀκούσητε καὶ κλείσητε). «Τὸ κεφάλι ἐδόθη πάτερ μου, διὰ νὰ σκέπτεται...» (ἀντὶ σκέπτεται). «Σᾶς παρακαλοῦμεν ν' ἀναφέρετε ὀνομαστικῶς», (ἀντὶ ν' ἀναφέρητε). «Τέλος ἐπειδὴ τὴν ἐπιστολὴν σας ὑπογράφετε... διὰ νὰ προσυπογράψουν τὴν αὐθάδειαν καὶ ἰταμότητά σου», (ἀντὶ ἰταμότητά σας). Τὰ ἀνωτέρω διὰ νὰ... μνηθῶμεν ὀλίγον ὑμᾶς εἰς τὴν ἀνούσιον καί... ἀλάθητον ἐπιδεικτικὴν τεχνολογίαν σας...

4.— Καιρὸς ὅμως, ν' ἀναφερθῶμεν καὶ εἰς τὸ τελευταῖον καὶ ὅλως ἀνεξάρτητον πρὸς τὸν διάλογόν μας, ἐρώτημά σας, ἥτοι τὸ ἂν ἀποτελῆ βλασφημίαν κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἢ ὑπὸ τινων Παλαιοημερολογιτῶν — περιλαμβανομένης καὶ τῆς ἡγουμένης Μαγδαληνῆς — διακήρυξις περὶ τοῦ ἀκύρου τῶν μυστηρίων τῶν Νεοημερολογιτῶν. Ὡς ἀντιλαμβάνεσθε, εἴχομεν ὅλον τὸ δικαίωμα νὰ μὴ ἀπαντήσωμεν, οὐδόλως, εἰς τὰ τεθέντα ἐρωτήματά σας, ἐφ' ὅσον παραμένει εἰσέτι ἀναπάντητος ἢ ἐκ 32 σελίδων Α' Ἀπάντησις ἡμῶν. Ἀλλὰ καὶ δι' ἓνα σοβαρώτερον λόγον· ποῖον; Τὸν τῆς ὑστεροβουλίας, ἣν ἐγκρύπτει ἢ ἀνωτέρω ἐρωτήσις σας, ὑπενθυμίζουσα ἀναγλύφως, κατὰ μὲν τὴν οὐσίαν αὐτῆς, τὴν παράλληλόν πως ἐρωτήσιν τῶν Φαρισαίων πρὸς τὸν Κύριον: «εἰπέ οὖν ἡμῖν, τί σοι δοκεῖ; ἔξεστι δοῦναι κῆνσον Καίσαρι ἢ οὐ;», κατὰ δὲ τὸν ἀπαιτητέον τρόπον ἀπαντήσεως, τὰ ἐσχάτως διὰ ψηφοφορίας

έφαρμοσθέντα μέτρα έν τῇ συνόδῳ τῆς τελευταίας Ἱεραρχίας...

Ὡς γνωστόν, εἰς τὴν ἀνωτέρω περίπτωσιν καὶ ἑτέρας παρομοίας αὐτῇ, ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίνατο δι' ἐρωτήσεως, ἀκριβῶς διότι ἐγνώριζε τὸν ὑστέρουλον σκοπὸν τῶν ἐρωτῶντων αὐτὸν Φαρισαίων. Ἐκτὸς ἐὰν καθ' ὑμᾶς καὶ ὁ Κύριος πρέπη νὰ θεωρηθῇ «ἐμπαθής, μεροληπτικός καὶ ἀνειλικρινής» ἐπειδὴ δὲν ἀπῆντα μονολεκτικῶς καὶ ἄνευ «περιστροφῶν», ὡς ἐπεθύμουν οἱ Γραμματεῖς τοῦ Ἰσραήλ... Ἐπειδὴ, ὅμως, θέλομεν νὰ πιστεύωμεν ὑμᾶς, διαφόρους τῶν Φαρισαίων, ἀπαντῶμεν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐρώτησίν σας, ἐπιφυλασσόμενοι νὰ θέσωμεν τὰ ἰδικά μας ἐρωτήματα εὐθὺς μετὰ ταύτην.

Ὡς γνωστόν, πᾶσαι αἱ πράξεις τοῦ ἀνθρώπου, έν τῇ χριστιανικῇ ἠθικῇ, ἀξιολογοῦνται καὶ κρίνονται βάσει τῆς προθέσεως αὐτοῦ. Ἀλλέως τιμωρεῖται ὁ ἐκ γνώσεως ἁμαρτάνων, ἀλλέως ὁ ἐξ ἀγνοίας ἢ ἐσφαλμένων κριτηρίων, ἀλλέως ὁ ἐξ ἀμελείας κ.λ.π. Αἱ δὲ εἰς τὴν εὐαγγελικὴν περικοπήν : «Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, πᾶσα ἁμαρτία καὶ βλασφημία ἀφεθήσεται τοῖς ἀνθρώποις, ἡ δὲ τοῦ Πνεύματος βλασφημία οὐκ ἀφεθήσεται...» (Ματθ. ΙΒ', 31) ἀναφερόμεναι πατερικαὶ ἐρμηνεῖαι, ἱκανῶς διασαφοῦν, ὅτι πρόκειται περὶ ἠθικῆς ἀσθενείας, ἀθεραπεύτου, καταστάσεως ἥτοι πεπωρωμένης πλέον ψυχῆς, ὡς ἀποδιδούσης τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ εἰς τὰς δυνάμεις τοῦ Σατανᾶ(!), ὡς ἐσυνέβη εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν θρησκευτικῶν ἀρχόντων τοῦ Ἰσραήλ.

Συνεπῶς ὁ χαρακτηρισμὸς σας, ὅτι ἀποτελεῖ «βλασφημίαν κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» ἢ ἔκφρασις καὶ ἡ πίστις ἐνίων Παλαιοημερολογιτῶν, διὰ τὸ ἄκυρον τῶν Μυστηρίων σας, ἕνεκα τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, ἀποτελεῖ τελείαν παραποίησησιν τῆς ἐν προκειμένῳ ἠθικῆς καὶ θεολογικῆς πραγματικότητος, καθόσον οἱ μὲν Φαρισαῖοι, λέγοντες τὴν ἀνωτέρω, ὄντως μεγάλην βλασφημίαν, ἠλαύνοντο ὑπὸ πνεύματος δαιμονιώδους καὶ ἀπιστίας ἀθεραπεύτου, οἱ δὲ ἐν λόγῳ Παλ-ται, χωρὶς τὸ παράπαν νὰ ἐκφέρουν τί τὸ παρόμοιον, ἀρνοῦνται ἀπλῶς τὸ ἔγκυρον τῶν Μυστηρίων σας καὶ τοῦτο, οὐχὶ ἐκ κακῆς προθέσεως, ἀλλὰ ἐκ τῶν

ύφηγήσεων σχετικῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ Συνοδικῶν ἀποφάσεων, περὶ τὴν ἑρμηνείαν τῶν ὁποίων ἠστόχησαν, ὑπολαβόντες τὸ «ἐν δυνάμει» δημιουργηθὲν σχῆμα, ὡς «ἐν ἐνεργείᾳ» τοιοῦτον καὶ συνεπῶς τετελεσμένον.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, ἐνῶ ἡ πρόθεσις τῶν πρώτων, ἦτοι τῶν Φαρισαίων, τυγχάνει πονηρὰ καὶ διεστραμμένη, ἡ τῶν δευτέρων ἀπεναντίας ὠθεῖται ἐξ ἀγαθῶν ἐλατηρίων προστασίας τῶν ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας θεσμίων, καὶ συνεπῶς ἡ διαφορὰ τυγχάνει ἀ β υ σ α λ έ α. Λαμβανομένων πάντων τούτων ὑπ' ὄψει, ἡ κρίσις τῶν ἐνίων Παλαιοημερολογιτῶν περὶ ἀπωλείας τῆς Χάριτος ἐκ τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας, ὑπάγεται εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν τῆς ὑπερτονίσεως ἦτοι τῆς πραγματικότητος, ἐφ' ὅσον ἔβλεπον νὰ λαμβάνη χώραν ἐν τῷ σώματι τῆς καθόλου Ὁρθοδοξίας πρωτοφανῆς καὶ διασπαστικῆς τῆς λειτουργικῆς καὶ λατρευτικῆς τῆς ἐνότητος καινοτομία. Καὶ ἐνῶ εἶχον ὅλον τὸ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως παρεχόμενον δικαίωμα τῆς διακοπῆς κοινωνίας μετὰ τῶν καινοτομησάντων καὶ τῶν ποικίλων των συμμάχων, ἔστεροῦντο, ὅμως, τούτου διὰ τὰς σχετικὰς διακηρύξεις των περὶ ἀπωλείας τῆς Χάριτος κ.λ.π. Εἰς τὴν κατηγορίαν τῆς ἀνωτέρω δευτέρας περιπτώσεως ὑπάγεται, καθ' ἡμᾶς, καὶ τὸ γνωστὸν ἔργον τῆς καθηγουμένης Μαγδαληνῆς.

Ἐπειδὴ, ὅμως, ἡ ἀνωτέρω καινοτομία ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀξιολογηθῇ διὰ κειμένου μιᾶς σελίδος, καὶ ἐπειδὴ, πολλάκις, ἢ μᾶλλον συνεχῶς, ἐκμεταλλεύομενοι τὴν ἀνωτέρω ὑπέρβασιν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, παραβλέποντες δέ, πᾶσαν τὴν λοιπὴν ἐ π α ι ν ε τ έ α ν στάσιν των τοὺς δυσφημεῖτε ὡς «ἀγραμμάτους» καὶ «φανατικούς» καὶ «περὶ 13 σταγόνων (!) ἀγωνιζομένους, (ἐξομοιοῦντες αὐτοὺς πρὸς τοὺς ἐν Ρωσίᾳ, εἰσέτι ὑπάρχοντας Παλαιοπίστους — ὡς ἔπραξε ἐσχάτως ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία, δι' ἐπισήμου ἐπὶ τοῦ Παλαιοημερολογητικοῦ θέματος εἰσηγήσεως της), θὰ παρουσιάσωμεν προσεχῶς, Θεοῦ θέλοντος, ἱκανὰ καὶ ἀδιαμφισβήτητα στοιχεῖα ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς ἀνωτέρω πρωτοφανοῦς καὶ μοναδικῆς εἰς τὸ εἶδος της (sui generis) καινοτομίας.

Δι' αὐτῶν θ' ἀποδειχθῇ διὰ μίαν εἰσέτι φοράν, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἢ ε ὑ θ ὑ ν η τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν δη-

μιουργηθεῖσαν καινοτομίαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ δίκαιον τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τῶν Παλ-τῶν καὶ τὸ ἐπαίνων ἄξιον ἀντιστασιακόν των φρόνημα, παρὰ τὰς σημειωθείσας κατ' αὐτὸν ἐκτροπὰς, αἱ ὁποῖαι ἅπασαι θὰ χαρακτηρισθοῦν δεόντως.

Θὰ ἠθέλομεν ὅμως νῦν, πρὶν τελειώσωμεν τὴν ἀπάντησίν μας, νὰ σᾶς παρακαλέσωμεν, ὅπως ὁμοῦ μὲ τὰ ἐκρεμοῦντα πρὸς ἀπάντησιν ἐρωτήματά μας, εὐαρεστηθῆτε νὰ μᾶς ἀπαντήσητε — ἄνευ περιορισμοῦ τινος — καὶ εἰς τὰ κάτωθι :

α.— Ἀποτελεῖ βλασφημίαν κατὰ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, ἢ ἔκφρασις «ἄκυρα τὰ μυστήρια τῶν Παλαιοημερολογιτῶν» τὴν ὁποίαν χρησιμοποιεῖ ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία ;

β.— Ἀποτελεῖ βλασφημίαν, ὡς ἀνωτέρω, ὁ ὑφ' ὑμῶν χαρακτηρισμὸς «ἐκτὸς Ἐκκλησίας» τὸν ὁποῖον ἀποδίδετε εἰς πάντα πιστὸν ἀνήκοντα ἢ κοινωνοῦντα τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν καὶ οὐχὶ πρὸς τὴν ἐπίσημον τοιαύτην ;

γ.— Μετέχει τῆς ἀνωτέρω βλασφημίας τὸ κείμενον τῆς γνωστῆς ἐγκυκλίου τοῦ κ. Αὐγουστίνου, ὅταν ἄνευ ἀποδείξεων ἐνοσπεῖρει εἰς τὸν Λαὸν τὴν ὑποψίαν ἢ μᾶλλον τὴν βεβαιότητα, ὅτι δὲν ὑφίσταται Χάρις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλ-τῶν, ἢ, ὡς ἐδήλωσεν διὰ νεωτέρας του τοιαύτης (5-8-1972), ὅτι οἱ ἀποκηρύττοντες, ἐσχάτως, τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν ἱερεῖς καὶ εἰς τὴν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν προσερχόμενοι, πράττουν τοῦτο ἐκ λόγων... οἰκονομικῶν ; !! (Σάλπιξ Ὁρθοδοξίας, Ὀκτ. 1972, σ. 279).

Ταῦτα τὰ ὀλίγα εἶχομεν νὰ παρατηρήσωμεν ἀναφορικῶς πρὸς τὴν τελευταίαν σας «ἀπάντησιν» καὶ εἰλικρινῶς θλιβόμεθα διὰ τὴν ἔλλειψιν ἐναρέτου διαθέσεως προκειμένου νὰ ὁμολογήσητε τὸ διαπραχθὲν σφάλμα τοῦ Σεβασμιωτάτου. Ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω προϋποθέσεις, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ δεχθῶμεν ὅτι μετ' εἰλικρινείας ἐγγράφετε πρὸ τριετίας τὰ κατωτέρω ; «Διὰ μίαν δὲ ἀκόμη φορὰν τονίζομεν, ὅτι βλέπομεν τοὺς Παλαιοημερολογίτας συμπαθεῖς, καὶ ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἴδωμεν τὴν τακτοποίησιν καὶ ἀναγέννησιν τῆς παρατάξεώς των, διὰ νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ συμβάλῃ, σοβαρῶς, εἰς τὴν υπεράσπισιν τῆς δεινῶς πολεμουμένης σήμερον Ὁρθοδοξίας» (Ε.Α. Ἰαν. 1971, σ. 3).

Ἄλλὰ καὶ τὰ μετὰ τὴν κυκλοφορίαν τῆς γνωστῆς ἐγκυκλίου δημοσιεύματά σας, δὲν πείθουν πάντα γνώστην τῆς ἀληθείας, ὅτι ἐμμένετε πεισιμόνως εἰς τὸ πνεῦμα τῆς . . . κατηγορίας καὶ διαστροφῆς ; Διότι, πῶς νὰ δικαιολογήσωμεν τὸ ἐσχάτως δημοσιευθὲν εἰς τὸ περιοδικόν σας «Σταυρός» ('Οκτ. 1972, σ. 151—2) ἄρθρον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπαναλαμβάνονται ἅπασαι αἱ βλασφημῖαι τῆς ἐγκυκλίου τοῦ κ. Αὐγουστίνου μετὰ τὴν προσθήκην, ὅτι οἱ τὴν σήμερον διαμαρτυρόμενοι πιστοὶ καὶ κοινωνίαν διακόπτοντες, πρὸς τὴν καινοτόμον καὶ κοινωνοῦσαν τῇ αἵρέσει Ἑλλαδικὴν Ἐκκλησίαν, πράττουν τοῦτο, οὐχὶ διὰ θέματα «οὐσίας ἢ πίστεως» ἀλλὰ «δευτερευούσης σημασίας ἢ προσωπικά» ; !! . .

Καὶ ἐνῶ ἡ μόνη σοβαρὴ ἀντιμετώπισις τῶν συγχρόνων οἰκουμενιστῶν ὀρθοδόξων ἱεραρχῶν τυγχάνει ἡ ἀπομάκρυνσις καὶ μόνον τῶν πιστῶν ἐκ τῆς «αἵρετικῆς πόας» τῆς διδασκαλίας των, ὁ ἀνωτέρω ἀρθρογράφος, ἀρχιμ. κ. Δανιὴλ Ἀεράκης, ἀπαγορεύων αὐστηρῶς ταύτην, προτρέπει ζωηρῶς τούτους, ὅπως «μὴ ἀποκόπτονται τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας» (!), θεωρῶν, ἀπεναντίας, ὡς «ἐντός» αὐτῆς, ποίους ; πάντα τοὺς ἀρνητὰς τῆς Ὀρθοδόξου ἀληθείας καὶ ποικίλους συμπορευτὰς καὶ συμμάχους τοῦ ἀντιθέου οἰκουμενικοῦ κηρύγματος !! . .

Πῶς νὰ μὴ ἀναμνησθῆ τις ἐνταῦθα καὶ ἄκων, τὸ λίαν ἐπίκαιρον Κυριακὸν λόγιον ; «Οὐαὶ ὑμῖν γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι κλείετε τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων· ὑμεῖς γὰρ οὐκ εἰσέρχεσθε, οὐδὲ τοὺς εἰσερχομένους ἀφίετε εἰσελθεῖν» . . .

Δὲν εἶχομεν οὐδεμίαν πρόθεσιν νὰ προβῶμεν εἰς τὴν παροῦσαν ἀνατομίαν τῆς πορείας σας· καὶ τοῦτο διότι ἕκαστος εἶναι ἐλεύθερος νὰ κοινωνῇ τῇ κακοδοξίᾳ καὶ ν' ἀνέχεται πᾶσαν ἀντικανονικότητα ἢ ὄχι. Τὸ νὰ ἐπιθυμῆτε ὅμως, πάντα μὴ συμφωνοῦντα πρὸς ὑμᾶς — λόγῳ διαφόρου ἀντιμετωπίσεως τῶν κακοδόξων — νὰ ἐξουθενῆτε ποικίλοις λόγοις καὶ ἔργοις, ὥστε ἐνώπιον τῶν ἀναγνωστῶν σας νὰ «δικαιοῦνται» ἡ ἰδική σας καὶ μόνον πορεία, τοῦτο καὶ ἄδικον εἶναι καί . . . ἀντορθόδοξον τυγχάνει.

Οὐδεμία ἐριστικὴ διάθεσις ὑφίσταται παρ' ἡμῖν ἢ προσπάθεια νὰ προβληθῶμεν «ὡς λόγιος μοναχὸς καὶ ὑπερασπι-

στης τῆς πίστεως» ἢ πάλιν φόβος τις, «μήπως ὁ κόσμος λησμονήσῃ τὴν ὄντοτήτά» μας, ὡς ἐγράφετε δηκτικῶς. Ἀπλῶς ὁ πόνος ἡμῶν, ἀφ' ἑνὸς διὰ τὰ συνεχῶς αὐξανόμενα συντρίμματα «τῆς θυγατρὸς Σιών», τῆς καλλίστης Ὁρθοδοξίας, καὶ ἡ θλίψις μας, ἀφ' ἑτέρου διὰ τὸν ἀκήρυκτόν σας πόλεμον κατὰ τῶν πλέον ὀρθοδόξων πιστῶν, τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ὑπῆρξαν οἱ κύριοι ὑφηγηταὶ τῆς παρούσης ἀπαντήσεως.

Καὶ τοῦτο, διότι ἀπολύτως πιστεύομεν, ὅτι ἀληθῆς ἀντιοικουμενικὸς ἀγὼν δύναται νὰ διεξαχθῇ, πολὺ καλλίτερον, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν πιστῶν τοῦ παλαιοῦ ἐορτολογίου, παρὰ διὰ ποικίλων ἀνθενωτικῶν ἡμιμέτρων (λόγων καὶ συγγραφῶν), ἐρήμην δέ, τῆς νικοποιοῦ πάσης κακοδοξίας καὶ αἰρέσεως, πράξεως. Καὶ ἐφ' ὅσον τὰ πάντα ἤδη, σχεδόν, εἶναι κατελημμένα ὑπὸ ἀνδρῶν ἐνωτικῶν καὶ τοῦ οἰκουμενισμοῦ σφοδρῶν ἐραστῶν — οὐδεὶς μέγας θρόνος τῆς Ὁρθοδοξίας ποιμαίνεται τὴν σήμερον ὑπὸ ἀνθενωτικοῦ ἀνδρός —, ἡ δὲ τιμία παρεμβολὴ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, παραμένει ἐλευθέρα τῆς ἀνωτέρω ἀπειλῆς, πλήρης Ἀποστολικῆς ἀπλότητος καὶ ζήλου, ἐρωτῶμεν, πρὸς τί ἢ κατ' αὐτῶν μῆνις καὶ δυσφημιστικὴ διάθεσις ὑμῶν. . .

Διὰ τοῦτο θλιβόμεθα περισσότερο, ὅτι τοὺς δυναμένους νὰ συμμάχῃσουν μεθ' ὑμῶν, πρὸς δημιουργίαν κραταιᾶς «παρατάξεως Κυρίου», τοὺς θεωρεῖτε ἀντιπάλους καί. . . «ἐκτὸς Ἐκκλησίας», πρὸς μεγίστην ἱκανοποίησιν τοῦ Πονηροῦ καὶ τῶν ὀργάνων του.

Εὐχόμενοι, λοιπόν, καὶ πάλιν μίαν ἀναθεώρησιν σκέψεων καὶ ἐνεργειῶν σας, ἀλλὰ καὶ τὸ σπουδαιότερον, διακοπὴν κοινωνίας πρὸς τοὺς ποικίλους κακοδόξους καὶ αἰρετικούς τῆς σήμερον, ὥστε νὰ γίνησθε ὅποιοι καὶ φαίνεσθε,

διατελοῦμεν μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης καὶ
ἀγαθῶν προσδοκιῶν

ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΣ Μοναχὸς

Ἔγραφον τῇ 29 Δεκεμβρίου 1972 (π. ἡμ.), ἐν τῇ Σκίτη τῆς Θεοπρομήτορος Ἀγίας Ἀννης τῆς ἐν τῷ Ἀγιωνύμῳ Ὁρει τοῦ Ἀθῶνος.